

Въ труда на Клауса по колонииѣ въ южна Русия, всрѣдъ които първо мѣсто заемаха българитѣ, а особно тия отъ сливенско, името на Сливенъ е прѣкалено послаянчено. Така, за самия Сливенъ и прѣселването отъ него и дума не става, но затова пѣкъ градътъ Болградъ въ Бесарабія, заправенъ най-вече отъ сливенци и ямболци, се дѣлялъ на три общини: „ямбольскую, славянскую и другія“. Това сж тритѣ български квартали и до днесъ познати съ имената: ямболски, сливенски и тукански ¹⁾.

Отъ рускитѣ автори малко по завиденъ е генералъ Липранди, който иначе въ кратъкъ единъ трудъ прави важни забѣлѣжки за България ²⁾. Той засѣга завѣрата въ 1821 г. и пише за „Х. Михайло отъ Сливенъ“ и за възпитания му синъ въ Парижъ, който прѣзъ 1830 г. билъ „депутатомъ болгаръ прибывшихъ изъ Сливна въ Букурештъ“. По-нататъкъ Липранди разправя за причинитѣ на

Далъ се възхищава най-вече отъ сливенскитѣ чернооки, стройни, работливи и скромни моми. Произвели му силно впечатление мѣстнитѣ дворове, заградени съ високи стѣни, радващи се на градини и хубава вода. Като воененъ лѣкарь, една сливенка го повиква да прѣвѣрже ранитѣ на единъ раненъ по погрѣшка отъ казациѣ сливенецъ и го прѣкарала прѣзъ редица домове, сношаващи се съ комшулуци. „Най-послѣ ме доведе, пише той, въ единъ малъкъ дворъ, посланъ съ камѣни; кжщата, съ широки стрѣхи и издѣлани стълбове, бѣше красиво построена срѣдъ лозе, а по каменната ѿ стѣна и оградата имаше хасми. Грозоветѣ бѣха се налѣли, а слънцето се прѣливаше въ тѣхъ. До краката ни минаваше вада, която прѣсичаше двора по издѣлбанъ улей; съ една рѣчь, като се видѣхъ въ този уединенъ дворъ, заграденъ съ високи стѣни, азъ неволно пожелахъ да живѣя и умра тамъ. Животътъ и стопанствуването на изтокъ сж очарователни за чужденеца: наврѣдъ зеленина, лозя, роскошни цвѣтя, навсгдѣ чиста, прозрачна, студена вода; широки стрѣхи, приятна тѣснота, уединение, безгрижно спокойствие, животъ подъ открито небе, ясни бои, прѣлестно, живописно облѣкло, — всичко това утѣшава и кара странника да се наслаждава“... (стр. 30—31).

Разказътъ е издаденъ на български въ 1901 г. подъ заглавие: „Сливенка“ (разказъ) отъ Владимиръ Далъ (лугански казакъ). Прѣзела г-жа Е. И-ва. Издава редакцията на сп. „Родина“, София, 1901, стр. 54, малъкъ форматъ. Споредъ свѣдѣніята ни, разказътъ е прѣведенъ отъ г-жа Екатерина Иванова (родена Козарова), родомъ отъ Сливенъ, а издаденъ отъ г. Т. И. Бѣчваровъ, тоже отъ Сливенъ.

¹⁾ Ср. Клаусъ А. Наши колоніи. Спб. 1869 стр. 340—352.

²⁾ Липранди П. И. Болгарія. Москва, 1877, стр. 40—42.